

uklar, mere vag paa dette Omraade end Bardenfleth, men han gik dog stadig ud fra, at Kommunerne kunde yde Bidrag til private Bispisningsforeninger, uden at det blev Fattighjælp, og naar Ministeren mente, at det i Bramsens Skrivelse hedder, at Kjøbenhavn er nødt til at søge overordnede Autoriteters Samtykke, saa er det ikke rigtigt. Der er Tale om Landkommuner og øvrige Kommuner. Men dette Udtryk maa ses i Belysning af det senere, nemlig at vedkommende overordnede Myndigheds Beføjelse til at give Samtykke maa til Sagen er nemlig den, at Kjøbenhavn ikke har søgt en saadan Bemyndigelse, og Ministeren har ikke afsendt denne Skrivelse, har ikke skrevet, at Kjøbenhavn skulde søge derom, skønt Ministeren godt kendte vore Forhold. Kjøbenhavn er ganske sikkert ikke gaaet ind under dette Udtryk. Det har Ministeren slet ikke tænkt paa, det fremgaar af hele Skrivelsen. Han har tænkt paa Købstadkommunerne og Landkommunerne. Ellers maatte han øjeblikkelig have sendt Overpræsidenten en Skrivelse og sagt: For Fremtiden har Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse at ansøge Ministeren om denne Udgift.

Den ærede Minister kom saa ind paa Kjøbenhavns Forhold og omtalte de 10,000 Kr., som vi bevilge paa Fattigvæsenets Budget. Han sagde: Det er netop et Bevis for, at de have en Mistanke om, at disse Penge i Virkeligheden ere Fattighjælp; men det er jo aldeles ikke Tilfældet. Det er en ganske naturlig Ting, at vi refundere denne Forening Udgifter, den affholder, som vi vilde komme til at betale gennem vort Fattigvæsen, hvis Foreningen ikke eksisterede og gjorde sin Gerning. Det er en ganske naturlig Ting, og den Post kan godt blive staaende; det er ganske rigtigt. Det var, som jeg udviklede, i den Form, Højre fra Begyndelsen var til at faa med til overhovedet at gøre noget for Børnene. Saa siger den ærede Minister: Hvorfor bliver den nu staaende i denne Form? For det første, fordi den er ganske naturlig, der er ikke noget at sige til den. For det andet ogsaa, fordi Højre endnu har en vis Magt i Kommunalbestyrelsen. Den ærede Minister sagde, at nu var Højre jo udryddet, der var kun een Mand tilbage. Ja, i Borgerrepræsentationen. Men i Magistraten er Højre stadig Flertal. Og vi kunne ikke gennemføre noget uden Magistratens Samtykke. Derfor bliver blandt andet denne Bevilling af 10,000 Kr. paa Fattigvæsenets Budget staaende. Men senere er det lyk-

kedes at gøre vor Indflydelse saaledes gældende, at der tillige bevilges 10,000 Kr. paa Budgettets Bilag 23 som almindelig kommunal Udgift. Det er det Fremskridt, der er nævnt, og dette Punkt gaar den ærede Minister stadig uden om. Han gaar uden om, at der gennem flere Aar er bevilget en saadan Udgift direkte til Foreningen til Friskolebørns Bispisning. Han nævnedes det selvfølgelig oppå i Landstinget — det har jeg aldrig benægtet. Da han refererede Sagen, maatte han ogsaa referere dette. Men han lagde ikke mindste Vægt derpaa i sin Argumentation, lige saa lidt som han i Dag lagde mindste Vægt derpaa i sin hele Bevisførelse. Disse 10,000 Kr. paa Bilag 23 gaar den ærede Minister stadig uden om. Og det kan man ikke komme uden om, thi det beviser, at vi have haft en Ret her i Kjøbenhavn gennem flere Aar, som man nu nægter os. Ellers er det en Fejl, der er begaaet baade fra den forrige og den nuværende Ministers Side. Hvorfor skred den nuværende Minister ikke ind i December Maaned i Vinter, da vi vedtog vort Budget med de 10,000 Kr. paa? — Han skred ikke ind, og dog kendte han godt Sagen. Dette Spørgsmaal har jo tit været behandlet her i Tinget. Overpræsidenten fik ikke Ordre til at protestere mod vort Budget. Det blev vedtaget, der skete ikke Ansøgning til Ministeriet, der skete ikke Indskriden fra Ministeriet. Der er altsaa indført en Praksis, som der ikke fra det nuværende Ministeriums Side er gjort Skridt til at omstøde. Men det Lovforslag, der her foreligger, omstøder den. Det siger nemlig, at vi skulle kræve et saadant Samtykke, hvis vor Bevilling gaar ud over de Midler, der indsamles ved privat Foranstaltning. Dette er altsaa ikke, som de to ærede Ministre ville hævde, et Fremskridt fra det bestaaende. Det er et Tilbageskridt. Den Bevilling, vi nu i en Aarrække have givet, af 20,000 Kr., vil herefterdags kun blive 11,000 Kr., maaske om nogle Aar kun 7—8,000 Kr., eller maaske slet ingen Ting, hvis der intet indkommer ad privat Vej. Vi skulle ansøge Ministeren derom, og hvis vi have en Minister, der er mod denne Sag, kan man risikere, at det nægtes os. Følgen af at vedtage Lovforslaget, som det nu foreligger, er den, at der bliver en Fare for, at de sultne Børn i Kjøbenhavn ikke faa saa megen Mad, ikke blive bispiste i den Udstrækning, hvori de hidtil ere blevne bispiste. Det er Sandheden, og det kan den ærede Minister ikke omstøde.